

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

JANDY NELSON

TAIVAS ON KAIKKI- ALLA

WSOY

JANDY NELSON

**TAIVAS
ON
KAIKKIALLA**

***Suomentanut
INKA PARPOLA***

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

THE SKY IS EVERYWHERE

Copyright © 2010 by Jandy Nelson

Originally published by Dial Books for Young Readers,

The Penguin Group (USA) Inc.

Published by arrangement with Pippin Properties, Inc.

Suomenkielinen laitos © Inka Parpola ja WSOY 2026

Runojen tekstaus: Riikka Turkulainen

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51425-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Äidilleni

ENSIMMÄINEN OSA

Mummi on huolissaan minusta. Ei pelkästään siksi, että siskoni Bailey kuoli neljä viikkoa sitten tai että äiti ei ole ottanut minuun yhteyttä kuuteentoista vuoteen tai edes siksi, etten nykyään mieti muuta kuin seksiä. Hän on huolissaan minusta siksi, koska hänen huonekasvissaan on täpliä.

Mummi on uskonut seitsemäntoista elinvuoteni ajan, että tämä tietty, lajiltaan varsin arkinen huonekasvi kuvastaa emotionaalista, henkistä ja ruumiillista hyvinvointiani. Minäkin olen oppinut uskomaan siihen.

Huoneen toisessa päässä mummi – satakahdeksankymmentäkaksi kukkamekkoon verhottua senttiä – häilyy mustatäpläisten lehtien yllä.

”Miten niin se ei välttämättä toivu tällä kertaa?” Hän esittää kysymyksen enolleni, Uncle Bigille: arboristille, paikalliselle pilviveikolle ja kaiken huipuksi hullulle tiedemiehelle. Big tietää jotain kaikesta, mutta kasveista hän tietää kaiken.

Muista saattaisi tuntua oudolta, jopa mielipuoliselta, että kysymyksen esittäessään mummi tuijottaa minua. Uncle Bigistä ei, koska hänkin tuijottaa minua.

”Tällä kertaa sillä on hyvin vakava tauti.” Bigin ääni jyrähtelee kuin lavalta tai saarnastuolista. Hän sanoissaan on painoa. Jopa sanoessaan: ”Ojentaisitko suolan” hän jylisee kuin kymmentä käskyä julistava Mooses.

Mummi kohottaa tuskissaan kädet kasvoilleen, ja minä jatkan runon rustaamista *Humisevan harjun* marginaaliin. Kyhjötän soh-vannurkassa. En koe tarvetta puhua. Voisin yhtä hyvin säilyttää suussani klemmareita.

”Kasvi on tointunut ennenkin, Big. Vaikka silloin, kun Lennie mursi käsivartensa.”

”Sillä kertaa lehdissä oli valkeita täpliä.”

”Tai kun hän viime vuonna haki sooloklarinetistin paikkaa mutta jäi jälleen kakkoseksi.”

”Ruskeita täpliä.”

”Tai kun –”

”Tällä kertaa tilanne on toinen.”

Nostan katseeni. He tiirailivat minua edelleen, tuo pitkän-huiskea surun ja huolen duo.

Mummi on Cloverin puutarhaguru. Hänellä on Pohjois-Kalifornian ainutlaatuisin kukkatarha. Hänen ruusunsa hehkuvat huikeammin kuin kokonaisen vuoden auringonlaskut, ja niiden tuoksu on kertakaikkisen huumaava. Pikkukaupungissamme huhutaan, että jos niitä nuuhkii, rakastuu siltä seisomalta. Mutta vaikka mummi, tunnettu viherpeukalo, kuinka vaalisi ja hoivaisi tätä kasvia, se tuntuu noudattavan minun elinkaartani riippumatta mummin ponnistuksista tai sen omista kasvillisista herkkyyksistä.

Lasken kirjan ja kynän pöydälle. Mummi nojautuu lähemmäs kasvia, kuiskuttaa sille *joie de vivre* n tärkeystä. Sitten hän laahustaa sohvalle ja istuutuu viereeni. Big liittyy seuraan ja jysäyttää jättimäisen ruhonsa mummin viereen. Meillä kaikilla on samanlainen kuriton kuontalo, joka kököttää kalloillamme kuin kiiltävien mustien korppien keko, ja me istua möllötämme tällä lailla, tyhjyyteen tuijottaen, koko loppuiltapäivän.

Tällaisia me olemme olleet siitä lähtien, kun siskoni Bailey menehtyi äkilliseen, kohtalokkaaseen rytmihäiriöön

paikallisteatterin harjoitellessa *Romeota ja Juliaa*. On kuin joku olisi imuroinut horisontin sillä välin, kun me katsoimme toisaalle.

Sinä aamuna, kun Bailey kuchi,
 hän herätti minut
 työntämällä sormensa korvaani.
 Se oli minusta inhottavaa.
 Sitten hän alkoi kokeilla paitoja ja kysellä:
 Kummasta tykkäät enemmän, vihreästä vai sinisestä?
 Sinisestä.
 Et edes katsonut, Lennie.
 Okei, vihreästä. Minulle on oikeasti ihan sama,
 mitä panet päällesi...
 Kierähdin ympäri ja jatkoin uriani.
 Sain myöhemmin selville
 että hän valitsi sinisen
 ja nuo olivat viimeiset sanat, jotka hänelle
 koskaan lausuin.

(Löydetty tikkarikääreeseen
 kirjoitettuna Rain Riverille
 johtavan polun varrelta.)

Ensimmäinen koulupäivä on juuri sellainen kuin odotin. Käytävällä vellova porukka jakautuu kuin Punainenmeri, kun astun sisään. Keskustelut hyytyvät, silmissä häilähtelee hermostunut myötätunto. Kaikki pidättävät henkeään kuin kannattelin Bailey'n kuollutta ruumista käsivarsillani, mitä varmaan teenkin. Hänen kuolemansa huokuu minusta. Tunnen sen ja kaikki näkevät sen, yhtä selkeästi kuin ison mustan palttoon kauniina kevätpäivänä. Mutta sitä en osaa odottaa, että kaikki supisevat uudesta pojasta, Joe Fontainesta, joka saapui kuukauden mittaisen poissaoloni aikana. Kaikkialla samaa:

"Oletko jo nähnyt hänet?"

"Näyttää ihan mustalaiselta."

"Rocktähdeltä."

"Merirosvolta."

"Hän soittaa kuulemma bändissä, jonka nimi on Dive."

"Hän on ilmeisesti musiikkinero."

"Joku väitti, että hän asui ennen Pariisissa."

"Että hän oli katusoittaja."

"Joko olet nähnyt hänet?"

Olen nähnyt hänet, koska kun palaan orkesterituolilleni, sille joka on kuulunut minulle kuluneen vuoden ajan, hän on vallannut sen. Vaikka olenkin surun murtama, katseeni vaelttaa mustista buutseista kilometrin mittaisia farkkuihin verhottuja sääriä pitkin loputtomaan keskivartaloon ja pysähtyy vihdoinkin niin elosiin kasvoihin, että mietin väkisinkin, olenko keskeyttänyt hänen ja nuottitelineeni välisen keskustelun.

"Hei", hän sanoo ja pomppaa pystyyn. Hän yltää puidenlatvoihin saakka. "Sinun täytyy olla Lennon." Hän osoittaa tuoliin kirjoitettua nimeäni. "Kuulin – otan osaa." Panen merkille, miten hän pitelee klarinettiaan. Hän ei suhtaudu siihen varoen vaan puristaa sitä tiukasti kaulasta, kuin miekkaa.

”Kiitos”, sanon, ja jokainen mahdollinen neliösentti hänen naamastaan leimahtaa hymyyn – vau. Onko tuulenpuuska lennättänyt hänet kouluumme jostakin toisesta maailmasta? Hän näyttää häpeämättömän, kurpitsalyhtymäisen hilpeältä, tyystin toisenlaiselta kuin me muut, jotka pyrimme parhaamme mukaan näyttämään mahdollisimman juroilta. Hänellä on valtavasti viljejä ruskeita kiharoita, jotka sojottavat joka suuntaan, ja hänen ripsensä ovat pitkät kuin lukinkoivet ja niin tuuheat, että kun hän räpyttelee silmiään näyttää kuin hän kohdistaisi kirkkaanvihreiden silmiensä katseen viekoittelun juuri minuun. Hänen kasvonsa ovat avoimemmat kuin avoin kirja, oikeastaan kuin graffitoitu seinä. Tajuan kirjoittavani etusormella reiteeni vau. Minun on paras avata suuni ja päättää tämä improvisoitu tuijotuskisa tähän paikkaan.

”Kaikki kutsuvat minua Lenniksi”, sanon. Ei järin omaperäinen repliikki, mutta kyllä se vaihtoehtoon, gäähin, voittaa. Ja se toimii. Poika laskee katseensa sekunniksi maahan, ja minä ehdin vetää henkeä ja valmistautua toiseen erään.

”Olen miettinyt nimeäsi. Lennon Johnin mukaan?” hän kysyy ja tuijottaa minua jälleen suoraan silmiin – on aivan mahdollista, että pyörtyä kupsahdan. Tai roihahdan liekkeihin.

Nyökkään. ”Äiti oli hippi.” Mehän olemme pohjoisessa Pohjois-Kaliforniassa – friikkiyden viimeisillä rajaseuduilla. Meillä on jo pelkästään lukion kolmannella tyttö nimeltä Electricity, poika nimeltä Magic Bus sekä lukuisia kukkia: Tulip, Begonia ja Poppy – kaikki vanhempien antamia, syntymätodistukseen merkittyjä nimiä. Tulip on kaksitonnen murkari, joka olisi koulun jalkapallojoukkueen tähti, mikäli olisimme sellaisessa koulussa, jossa on jalkapallojoukkue. Emme ole. Meidän koulumme on sellainen, jossa liikkasaliissa järjestetään vapaaehtoisia aamumeditaatiota.

”Jep”, Joe sanoo. ”Minunkin äitini on, ja isä, samoin kuin tädit, sedät, veljet, serkut... tervetuloa Fontainen kommuuniin.”

Nauran ääneen. ”Perille meni.”

Mutta hetkinen – pitäisikö minun nauraa näin kerkeästi? Ja pitäisikö sen tuntua näin hyvältä? Kuin luiskahtaisin viileään järviveteen.

Käännyn ympäri miettien, mahtaako kukaan tarkkailla meitä, ja näen, että Sarah on juuri kävellyt – tai pikemminkin räjähtänyt – musiikkiluokkaan. Olen hädin tuskin nähnyt häntä hautajais-ten jälkeen. Syyllisyys vihlaisee.

”Lennieeeee!” Hän rynnistää meitä kohti täydessä Lehmityttö kohtaa goottirokkarin -sotisovassaan: tiukka musta vintage-mekko, peräjunttilan cowboybuutsit ja niin mustaksi värjätty vaalea tukka, että se näyttää siniseltä. Koko komeuden kruunaa hemmetinmoinen stetson. Ehdin panna merkkille, miten jär-jetöntä vauhtia hän lähestyy, ja miettiä, aikooko hän oikeasti loikata syliini. Kun hän sitten yrittää juuri sitä, me molemmat rysähdämme päin Joea. Hän onnistuu jollain ilveellä pysymään pystyssä ja pitämään meidätkin pystyssä, niin ettemme rysähdä joka iikka ulos ikkunasta.

Tällainen Sarah on, vaimennettuna.

”Hienosti tehty”, kuiskaa hänen korvaansa, kun hän haluaa minua kuin karhu vaikka onkin linnunluinen. ”Upea uusi poika pitääkin keilata kumoon.” Sarah repeää, ja tuntuu sekä huikealta että hämmentävältä syleillä jotakuta, joka tärisee naurusta eikä sydänsurusta.

Sarah on tämän planeetan innokkain kyynikko. Hänestä tulisi täydellinen cheerleader, ellei kouluhenki iljettäisi häntä jo pelkän ajatuksen tasolla. Hän on yhtä hulluna kirjallisuuteen kuin minä mutta on kallellaan synkempään tavaraan. Hän sekosi Sartresta lukion tokalla – *Inho* – minkä jälkeen hän alkoi

pukeutua mustaan (jopa hiekkarannalla), polttaa tupakkaa (vaikka näyttääkin terveyden perikuvalta) ja pakkomielteillä eksistentiaalisesta kriisistään (silloinkin, kun on bilettänyt aamuun asti).

”Lennie, tervetuloa takaisin, kultaseni”, sanoo toinen ääni. Opettaja James – jota kutsun mielessäni Yodaksi sekä ulkoisen olemuksen että sisäisen musiikillisen taikuuden vuoksi – on noussut seisomaan pianon ääreltä ja silmäilee minua kasvoillaan sama pohjaton suru, johon olen jo tottunut aikuisten osalta. ”Me kaikki otamme suuresti osaa.”

”Kiitos”, sanon sadannennen kerran sinä päivänä. Sarah ja Joekin katsovat minua, Sarah huolestuneena ja Joe manner-Yhdysvaltain kokoinen virne naamallaan. Katsooko hän kaikkia tällä tavalla? mietin. Onko hän pähkähörhö? No, olipa hän mitä hyvänsä – tai olipa *hänellä* mitä hyvänsä – se tarttuu. Ennen kuin huomaankaan, oma hymyni vastaa hänen manner-Yhdysvaltojaan ja on saanut hänet liittämään alueeseensa Puerto Ricon ja Havaijin. Minun täytyy näyttää Muikealta Murehtijalta. Saakeli soikoon. Eikä siinä kaikki, koska nyt minä jo mietin, miltä tuntuisi suudella häntä, *todella* suudella häntä – voi ei. Tämä on ongelma, aivan uusi ei-lenniemäinen ongelma, joka sai alkunsa WTF?-mäisesti hautajaisissa: hukuin pimeyteen, ja yhtäkkiä kaikki salin pojat hehkuivat. He olivat Baileyn poikapuolisia kavereita duunista tai collegesta, en edes tuntenut heistä suurinta osaa, ja he hakeutuivat jatkuvasti luokseni kertomaan, miten suuresti ottivat osaa, enkä tiedä johtuiko se siitä, että näytin heidän mielestään Baileyltä vai koska he olivat surullisia puolestani, mutta myöhemmin näin osan heistä tuijottavan minua latautuneella, kiihkeällä tavalla, ja minä huomasin tuijottavani takaisin, kuin olisin joku aivan muu ihminen, ja pääni täyttivät asiat, joihin en ollut juuri koskaan paneutunut, asiat joiden miettimistä kirkossa

häpeän kuollakseni, puhumattakaan siitä, että lankesin moiseen siskoni hautajaisissa.

Tämä minulle myhäilevä poika tosin tuntuu hehkuvan aivan omassa sarjassaan. Hänen täytyy olla kotoisin Linnunradan ystävällisestä kolkasta, tuumin yrittäessäni kaitsia älyvapaata virnettäni, mutta sen sijaan melkein möläytän Sarahille: ”Hän näyttää Heathcliffiltä”, koska tajusin juuri, että siltä hän näyttää, no, sitä onnellista hymyä lukuun ottamatta – mutta sitten yhtäkkiä ilma pakenee keuhkoistani ja jysähdän elämäni kylmälle kovalle betonilattialle, koska muistan, etten voikaan juosta kotiin koulun jälkeen ja kertoa Bailsille kouluorkesterin uudesta pojasta.

Siskoni kuolee kerran toisensa jälkeen, päivät pääksytysten.

”Len?” Sarah koskettaa olkaani. ”Onko kaikki hyvin?”

Nyökkään ja yritän pakottaa suoraan minua kohti jyristävää, kuskitonta surun junaa vaihtamaan suuntaa.

Joku takanamme alkaa soittaa ”Approaching Sharkia” eli *Tap-pajahain* tunnaria. Käännyin ja näen Rachel Brazilen, joka lipuu kohti meitä. Kuulen hänen mutisevan: ”Tosi hauskaa” Luke Jacobukselle, saksofonistille, joka on syyllinen taustamusiikkiin. Luke on yksi monista bändiuhreista, jotka Rachel on jättänyt jälkeensä, nuorukaisista, jotka ovat langenneet tuon ällistyttävään kroppaan tungetun pöyhkeän painajaisen pauloihin ja lumoutuneet pahanlaatuisesti suurista ruskeista kauriinsilmistä ja Tähkäpään tukasta. Sarah ja minä olemme vakuuttuneita siitä, että Luoja oli ironisella päällä Rachelin luodessaan.

”Olet ilmeisesti tavannut Maestron”, Rachel tokaisee minulle ja hipaisee kuin huomaamatta Joen selkää sujahtaessaan tuoliinsa – ensimmäisen klarinetistin tuoliin, jolla minun pitäisi istua.

Rachel avaa klarinettikotelonsa ja ryhtyy kasaamaan instrumenttiaan. ”Joe opiskeli konservatoriossa Pariis’sa. Kertoiko hän?” Tietenkään hän ei sano Pariisi kuten normaalit ihmiset, vaan

hänen täytyy ääntää se ranskalaisittain. Tunnen, miten Sarahin niskakarvat pörhistyvät. Hän ei ole voinut sietää Rachelia sen jälkeen, kun tämä sai ykkösklarinetistin paikan, mutta Sarah ei tiedä, mitä todella tapahtui – kukaan ei tiedä.

Rachel kiristää suukappaleen liigatuuria kuin yrittäisi tukahduttaa klarinettinsa. ”Joe toimi aivan uskomattomana kakkostuolina sinun poissa ollessasi”, hän sanoo ja venyttää sanaa uskomattoman täältä Eiffel-torniin.

En syökse tulta häntä päin: ”Kivaa, että homma hoitui, Rachel.” En sano sanaakaan, toivon vain, että voisin käpertyä kerälle ja kieriä tieheni. Sarah taas näyttää siltä kuin toivoisi voivansa loihtia käteensä taistelukirveen.

Luokkahuone on muuttunut satunnaisten sointujen ja skaalojen sekamelskaksi. ”Viritelkäähän soittimenne. Haluan tänään aloittaa kellon soidessa”, opettaja James huikkaa pianon äärestä. ”Ja ottakaa kynät esiin. Olen tehnyt sovituksen pari muutosta.”

”Minun täytyy mennä hakkaamaan jotakin”, Sarah sanoo ja vilkaisee inhoten Rachelia. Sen jälkeen hän painelee puhisten paukuttamaan patarumpujaan.

Rachel kohauttaa harteitaan, hymyilee Joelle – ei, ei hymyile: tuikkii – ei helvetti. ”No, se on totta”, hän sanoo Joelle. ”Sinä olit – siis olet – uskomaton.”

”En niinkään.” Joe kumartuu pakkaamaan klarinettinsa. ”Olen pelkkä sijainen, kunhan pidin tuolin lämpimänä. Voin nyt palata sinne, minne kuulun.” Hän osoittaa klarinetillaan torviosastoa.

”Olet vain vaatimaton”, Rachel sanoo ja heilauttaa satukiharansa tuolin selkänöjan yli. ”Tonaalipaletissasi on niin paljon värejä.”

Katson Joea odottaen näkeväni jonkinlaisen todisteen näiden ääliömaisten sanojen herättämästä sisäisestä vaikerruksesta, mutta näen aivan toisenlaisen todisteen. Joe hymyilee myös

Rachelille maantieteellisellä mittakaavalla. Niskaani alkaa kuumottaa.

”Minun tulee sinua ikävä”, Rachel sanoo suu mutrussa.

”Me tapaamme vielä”, Joe vastaa ja lisää sanojen painoksi ripsienräpsäytyksen. ”Tyyliin ensi tunnilla hissanluokassa.”

Olen kadonnut, mikä on oikeastaan hyvä, koska yhtäkkiä minulla ei ole mitään hajua, mitä tekisin kasvoillani tai kehoillani tai muussatulla sydämelläni. Istuudun paikalleni ja panen merkille, ettei tämä virnistelevä, ripsiään räpsyttelevä Ranskasta saapunut typerys näytä lainkaan Heathcliffiltä. Erehdyin.

Avaan klarinettikoteloni, työnnän lehdykän suuhuni kostuttaakseni sitä mutta puraisenkin sen kahtia.

Kello 16.48 eräänä huhtikuisena perjantaina
siskoni harjoitteli Julian roolia
ja alle minuutin kuluessa
hän oli kuollut.

Tyrmistykseksi aika ei pysähtynyt
hänen sydämensä myötä.

Ihmiset lähtivät kouluun, töihin, ravintoloihin;
rusensivat keksejä simpukkamuhennokseensa,
tuskailevat tunteja,
lauoivat autossa ikkunat auki.

Päiväkausia sade takoi nyrkeillään
talomme kattoa -

todiste hirveästä virheestä
jonka Jumala teki.

Joka aamu, aina herättyäni,
kuuntelin loputonta jyskettä,
katsoin lohduttomuutta ikkunan läpi
ja huojennuin
että ainakin aurinko ymmärsi
pysytellä meistä helvetin kaukana.

(Löydetty matalalla roikkuvaan oksaan survotun nuotti-
paperin palaselta Flying Man's Gulchilta.)

3

Loppupäivä sujuu sumussa. Livahdan ulos ennen viimeistä kelsonsoittoa ja pujahdan metsään. En halua mennä kotiin tietä pitkin, en halua ottaa riskiä, että törmäisin johonkuhun koulusta. Varsinkaan Sarahiin, joka ilmoitti minulle, että on piileskelyni aikana hankkinut tietoa menetyksestä ja että kaikkien asiantuntijoiden mukaan minun on aika puhua surustani – mutta sen enempää hän, asiantuntijat kuin mummiakaan eivät tajua. En pysty puhumaan siitä. Tarvitsisin uudet aakkoset, sellaiset, jotka muodostuvat putoamisesta, mannerlaattojen liikkumisesta, syvästä, ahmivasta pimeydestä.

Kuljen punapuiden lomassa, lenkkarien imiessä sisuksiinsa päiväkausien sadetta, ja mietin, miksi surevat ihmiset vaivautuvat pukeutumaan suruvaatteisiin, kun suru itse tarjoaa niin erehtymättömän asun. Ainoa, joka ei tuntunut huomaavan sitä tänään ylläni – Rachelia lukuun ottamatta, mutta häntä ei lasketa – oli uusi poika. Hän on ikuisesti tunteva vain tämän sisarettoman minäni.

Näen maassa sen verran kuivan paperinpalan, että siihen voi kirjoittaa, joten istuudun kivelle, otan esiin kynän, jota nykyisin aina pidän takataskussani, ja raaputan muistiin keskustelun, jonka muistan käyneeni Baileyn kanssa. Sen jälkeen taitan paperinpalan kahtia ja hautaan sen kosteaan maahan.

Kun astun metsästä kotikadulleni, olen suunnattoman huojentunut. Haluan olla kotona, jossa Bailey on eniten elossa, jossa

yhä näen hänen nojaavan ikkunasta, villi musta tukka kasvoilla hulmuten, ja hihkuvan: ”Äkkiä, Len, mennään joelle.”

”Hei sinä.” Tobyin ääni hätkäyttää minut. Toby seurusteli Baileyn kanssa kaksi vuotta ja on puoliksi cowboy, puoliksi skeittirottola, siskoni rakkaudenorja ja viime aikoina, mummin lukuisista kutsuista huolimatta, totaalisesti kadoksissa. ”Meidän täytyy oikeasti saada häneen yhteys”, mummi hokee jatkuvasti.

Toby makaa selällään mummin puutarhassa. Naapurin kaksi punaista koiraa, Lucy ja Ethel, lojuvat sikiunessa hänen vierellään. Tämä on tavallinen näky keväällä. Kun pasuunakukat ja syreenit kukkivat, mummin puutarha on aidosti unettava. Lyhyt tuokio kukkien keskellä, ja energisimmätkin tapaukset huomaa-
vat kellahtaneensa selälleen pilviä laskemaan.

”Minä, ööh, kitkin tässä vähän rikkaruohoja”, Toby sanoo selvästikin häpeissään retkotuksestaan.

”Joo, sitä sattuu paremmissakin piireissä.” Surffarihiuksineen ja leveine, auringon pisamoittamine kasvoineen Toby on lähinnä leijonaa mihin ihminen pystyy vaihtamatta lajia. Kun Bailey näki hänet ensimmäisen kerran, hän ja minä katuluimme (kaikki meidän perheessä ovat katulukijoita; kotikatamme muuttamat asukkaat tietävät tämän ja ajavat hyvin hiljaa siltä varalta, että joku meistä haahuilee ulkona poikkeuksellisen haltioissaan). Minä luin tapani mukaan *Humisevaa harjua*, ja Bailey luki opusta nimeltä *Pöytään ja vuoteeseen*, suosikkiaan, kun uljas kastanjanruskea hevonen laukkasi ohitsemme matkallaan metsäpolun päähän. Kiva heppa, mietin, ja palasin Cathyn ja Heathcliffin pariin. Nostin katseeni parin sekunnin päästä, kun kuulin Baileyn kirjan tömähtävän maahan.

Hän ei enää ollut vierelläni vaan oli pysähtynyt parin askelen päähän.

"Energinen, runollinen ja lämminverinen tarina kertoo surun ja rakkauden rinnakkaisuudesta herkästi ja kiihkeästi."

– THE GUARDIAN, UK

Lennie on menettänyt äkillisesti sisarensa Baileyn ja tuntee olevansa tuuliajolla. Hän on aina viihtynyt Baileyn varjossa, ollut se hiljaisempi sisar. Yhtäkkiä hänen onkin noustava oman elämänsä päähenkilöksi.

Sisaren poikaystävä Toby vetää häntä puoleensa, samoin kaupunkiin juuri muuttanut elämänjanoinen Joe. Toby lohduttaa häntä surussa, Joe auttaa häntä unohtamaan murheensa. Lennie tietää, että jos nämä kaksi salaisuutta törmäävät yhteen, hänen maailmansa hajoaa kappaleiksi.

JANDY NELSONIN kiitetty esikoiskirja juhlii rakkauden parantavaa voimaa ja on samalla kirpeän koskettava tarina menetyksestä. Kirja saa lukijan itkemään sekä myötätunnosta että naurusta.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51425-2